

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa T. Z.
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt X Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca D. Sp. z o.o. w B. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, z uwagi na poważne i oczywiste naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c. i art. 214¹ w związku z art. 302 k.p.c., a także przepisów prawa materialnego, tj. art. 647 w związku z art. 627 i art. 6 k.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by skarżąca wykazała twierdzoną przyczynę kasacyjną.

W świetle materiału sprawy, zasadniczym przedmiotem sporu między stronami była ocena przeprowadzonych dowodów i prawidłowość ustaleń faktycznych co do tego, czy powód udowodnił, że między stronami doszło do zawarcia umowy obejmującej prace dodatkowe, a jeżeli tak, to czy powód udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia pieniężnego. Sąd Rejonowy przyjął, że powód nie sprostął ciężarowi dowodu i nie wykazał, by doszło do zawarcia umowy, której przedmiotem były dodatkowe prace obejmujące wykonanie cokołów,

ani też, że uzgodniono wynagrodzenie w kwocie dochodzonej pozwem. Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego, nie zgodził się z tym stanowiskiem. Przyjął, uznawszy uprzednio za wiarygodne dowody z zeznań świadka P. L. i z przesłuchania powoda, że powód zawarł ustną umowę z A. J. , działającym w imieniu pozwanej; za wykazaną uznał również wysokość roszczenia w kwocie dochodzonego pozwem wynagrodzenia, co ostatecznie prowadziło do zmiany wyroku i uwzględnienia powództwa.

Motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podobnie jak zasadnicza część zarzutów skargi, sprowadzały się do polemiki z tym stanowiskiem, opartej o założenie, że powód nie wykazał ani zawarcia umowy ani wysokości roszczenia, a do zawarcia umowy w istocie nie doszło. Należało jednak podkreślić, że postępowanie kasacyjne nie jest kolejną odsłoną sporu o fakty i ocenę dowodów, służy natomiast kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w warunkach związania Sądu Najwyższego jego podstawą faktyczną (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Kwestia zawarcia umowy i wykazania wysokości ustalonego wynagrodzenia, w sytuacji, w której skarżący nie formułuje zarzutu naruszenia art. 65 k.c., stanowi *questio facti*, a jako taka nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej. Zarzuty dotyczące takiego zagadnienia są niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.) i nie mogą służyć wykazaniu przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie wynikała również z twierdzenia o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 214¹ k.p.c. We wniosku nie wyjaśniono, dlaczego błędne – w ocenie skarżącej – odroczenie rozprawy, miałoby mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a kwestii tej nie tłumaczyło odwołanie się do art. 302 § 1 k.p.c., który powierza sądowi ocenę celowości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę. To, że Sąd Okręgowy - inaczej niż Sąd Rejonowy - zdecydował się na przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powoda, nie stanowiło naruszenia tego przepisu. Niezależnie od tego, należało zważyć, że art. 214¹ k.p.c. dotyczy sposobu usprawiedliwienia niestawiennictwa na posiedzeniu, nie limituje natomiast swobody sądu przy ocenie, czy istnieją przyczyny odroczenia rozprawy określone w art. 214 k.p.c.

O oczywistej zasadności skargi nie przesądzały także pozostałe wywody wniosku, odnoszące się do fragmentu uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym wskazano, że strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 54 000 brutto. Z całokształtu uzasadnienia wynikało jasno, że Sąd Okręgowy uznał dochodzone świadczenie za wykazane w całości, nieścisłość ta nie świadczyła zatem o oczywistej i ewidentnej wadliwości zaskarżonego wyroku, co stanowi założenie rozważanej przyczyny kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.